

היום באמירים, שלוש מישפחות לבית סודרי ומישפחת ביטון. הם התיישבו ב־ מקום והקימו את יסודותיו לפני 23 שנה. עוד לפני שהצטרפה קבוצת הצימחונים, שבאה מתל־אביב לחפש טבע עבור ה־ טיבעונים. עם 40 המישפחות מצפון א־ ריקה, עלו ב־1954 מישפחות הסודרים והחלו בהכנת המקום ליישוב: סללו את הכביש הראשון לאמירים, העבירו את צינור המים והכשירו את הקרקע. ב־1956 עזבו רוב המישפחות את המקום ונוותרו רק הארבע — הסודרים וביטון, לשמור על הנחלת, באמונה, שלא לאורך זמן יישארו לבד ועוד יבוא יום ובו יצטרפו אליהם מושבניקים אחרים שיאהבו את המקום. בשימחה התבשרו על הצימחונים שעומדים להתיישב לצידם, וברצון הכינו לקראתם ב־58 את המקום שבו ביקשו להתיישב. ומאז — החלו הצרות.

„רצו שנסתלק מהבתים, אמרו שהם מקימים מושב רק לצימחונים ולא נוכל להיות הברים במושב שלהם. כשהתעקשנו להישאר, החרימו אותנו ולא דיברו איתנו, ועד היום הזה הם עושים הכל, כדי להק־ שות עלינו, כדי שנירצה לעזוב“ — אר־ מר אליהו סודרי. — „אחרי 23 שנה ש־ אנחנו במושב, עדיין אנחנו לא אדונים לגורלנו, אין לנו זכות לבחור ולהיבחר לוועד המושב, לא זכות להצביע בהחלטות, אפילו לא בהחלטות שנוגעות לנו. הכל מחליטים בשבילינו. מתנהגים אלינו כמו אל כלבים, כמו אורחים מדרגה שלישית, את התקציבים שמגיעים מהסוכנות, הם מחלקים ביניהם לפני שהם מודיעים לנו, וכבר ארבע שנים שאנחנו לא מקבלים שום רווחים מהמטעים המשותפים שלנו. לאן הולכים כל הרווחים? אליהם הם גות־ נים אותם לחברים כהלוואות, ואחר־כך אומרים שהמטעים לא עשו כסף השנה?“ הגוי המקולל באמירים, שלא יבוא בק־ הל הצימחונים, ואשר לא יסד צימחוני אחד צעק לו „רוצח“, עיקש במילחמתו: „סולחה לא תהיה פה, עד שלא אקבל מה שמגיע לי“ — מבטיח אליהו סודרי בן ה־60.

אליהו סודרי ממשפחות אוכלי־ הבשר במושב הצימחונים, הטוענות כי אוכלי הירקות יורדים לחייהם ומאלצים אותם לנטוש את המושב. בתמונה נראה סודרי, כשהוא מלחם.

אוכל הבשר

אליהו לווי, מי שכיהן עד לפני שבועיים, כמזכיר הוועד של מושב אמירים, מפקח על העמסת אבני מידרכה על המשאית. בעיקבות המריבות וההאשמות בין הצימחונים לאוכלי־הבשר במושב אמירים הוא התפטר מתפקידו.

אוכל הירק

בר לכל פרופורציה: מוועד אמירים דורשת, שלא יסריד אותה בדקדקי עניות של חוסר תקציב, כי היא לא יכולה להר־ שות לעצמה שענייני כסף יסריעו לה. היא מבקשת שיתנו לה הכל, ומייד, כך בכל אופן, מספרים עליה אנשי המזכ־ רות באמירים. וכדי שאפשר יהיה לזהות את האשה — זו היא שהתפרסמה בתפ־ ריט הארוחות הקבוע והבלתי מתפשר: מלפפונים ותפוחים כל יום וכל היום.

„מוטב להיות

אדיש“

ת מזכיר הכפר הקודם (שתפטר לפני כחודש מתפקידו) ראו הבאים והשבים בשבילי אמירים, כשהוא עסוק מרבית היום בהרחבת הווילה שלו, ובעוד הוא שוקד על השלמת הבנייה, קיבל כל אותה תקופה משכורת. בעד תפקידו ה־ ציבורי, וגם דאג לקבל 70.000 ל־י מקרן המושבים, שנועדה במקורה למטרות פ־ (המשך בעמוד 58)

נעלמו עיקבותיו. שרידי הכת שנשארו במקום, גילו בו את הנקודה שכוחת־האל שבה יוכלו להשתקע מבוקר עד ערב ב־ פעילות רוחנית דתית ולנתק עצמם מה־ אדמה על חטאיה הכבדים.

אם לא קל לאנשי אמירים לדקדק ב־ מוונם, נראה שקשה להם עוד יותר לדק־ דק במעשיהם. אליהו לוי איש הוועד, טרח ומצא קשר לוגי הכרחי בין צימחונים וג־ יון כפיים: „הצימחונים הם אנשים שהג־ עו להתפתחות מוסרית, שהיא מעל ומעבר לפרופורציה של כל אדם אחר, אם זה בזכות היונה, ההסתפקות במועט או ה־ מישמעת העצמית. לא ייתכן צימחוני, ש־ אינו ישר“ — אומר לווי. לוי איננו מרסס בחלקת המטע שלו, כיאה לטיבעוני אדוק הבוחל בריסוסי גידולים. אבל, כאשר מת־ עופפים חומרי הריסוס הכבדים מהחלקות הגובלות בחלקתו, ונוחתים על הענבים שלו, לו זה לא מפריע, ובקיץ נמכרים ה־ ענבים שלו בתל־אביב כפרי אורגאני, ש־ מחירו כפול ומכופל.

גם יהודית שטל, חוקרת הטיבעונות ה־ מפורסמת, הגיעה להתפתחות שמעל ומע־

רחק מן הטומאה החיה, ולחגוג רק עם שקדים וצימוקים. אבל דווקא על הצימחונ־ נים הקנאים, שאצלם זה עניין שבאידיא־ לוגיה ומוסר, לא להרוג בעלי חיים, לא ללבוש עור של חיה, מרבנים לספר, איך בסופו של דבר מתפוצצת האידיאולוגיה, וכשהם רחוקים מהבית ורחוקים מהעין הכוללת של צימחונים אחרים, הם נכנ־ סים למיסעדה וחוטאים עם סטייק גדול.

יש אומנם אחרים הרואים בצימחונות רק תורה של תזונה נכונה, ומאמינים, כי הימנעות מאכילת בשר והתרכוז באכילת הצומח, היא סגולת מרפא נגד חוליים שונים (כאבי ראש, בעיות קיבה, אפילו סרטן ושיתוק) — אלה אינם רואים פסול בכך, שאחר שוחט או אוכל בשר, וכל עוד לא השתפרה בריאותם, הם מקפידים להיות צימחונים בביתם — ובני אדם בצאתם.

לקולקציה זו של צימחונים מצטרפים האדוניסטים, בני כת משיחית מארצות־ הברית, נוצרים שומרי שבת, שהגיעו ל־ אמירים אחרי מנהיג כאריזמטי ונוכל בשם רודן, ש־מכר להם בתי סוכנות ומאז

קשר בין צמחונות

ונקיון כפים

א לא גם בצד הצימחוני של אמירים אין שלווה, והרוחות סוערות. מספר צימ־ חוני שביקש לא לפרסם את שמו: „לפני כחודש עברתי ברחוב בצפת וראיתי אחד מידידי הצימחונים נמצא בחנות דגים. נכנסתי ושאלתי אותו מה הוא עושה ב־ חנות, וזה ענה לי: קונה דגים בשביל ה־ אקווריום!“

90% מהצימחונים אוכלים בשר בהס־ תר ומתביישים להודות בכך“ — מספר אותו צימחוני — „בעבר תיכננו מעקבים, כדי לצוד את כל מי שהשוד באי כשרות, אבל זה לא יצא לפועל, לרווחתם של הר־ בה צימחונים.“

מהי תכולתה של קיבת השכן — זהו נושא הרכילות הפיקנט ביותר באמירים. קיבה שבשר־חמי מסתובב בקירבה, היא קיבה שמקומה שלא יכירנה עוד בין ק־ בות מתנזרים, שכרתו ביניהם ברית להת־

ערוגת הירקות של מישפחת צימחונים באמירים: אב ובנו מטפחים את גידולי הירקות השונים, שממם ניזונה המיש־ פחה. הטיבעונים באמירים מגדלים את הירקות בעצמם, כדי לא לאכול ירק מרוסס.

רועי האווזים בחצר ביתו של שמעון סודרי מטיילים אווזים וברווזים באופן חופשי. סודרי מגדל אותם למאכל — דבר המרתית את שכניו הטיבעונים והצימחונים. שמעון סודרי עצמו מפרנס את ששת ילדיו ממישקו.